

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 10. tripartita De Evangelio Dominicæ III. Quadragesimæ Erat Iesus
ejiciens dæmonium, & illud erat mutum Prima pars ostendit, quomodo
munus Christi fuerit ejicere dæmonia Secunda, quinam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

exhibeo, illum, inquam, cuius nomen est, *Qui est, & Hic est*; qui licet homo factus sit in tempore, feculis tamen omnibus antiquior est unigenitus sine tempore, qui ex me, & in me, & mecum semper est. Hic est filius meus, quem à me non separat Deitas, non dividit potestas, non discernit æternitas, inquit S. Leo ser. de Transfiguratione. *Hic erit filius meus origine, veritate, naturate; non adoptione, nuptiatione, creatioe* inquit S. Hilarius lib. 3. de Trinitate. *Hic est filius meus, ille, inquam, gloria mea splendor, ille substantia mea character, per quem feci Angelos, per quem caelum fundatum est, stabilita terra. Hic est non servus, non legatus, non Angelus, sed filius meus dilectus*, inquit S. Damascentus, serm. de Transfig.

non Eliam celum claudentem, & igem de celo evocantem, quo peccatores plectat & perdat. Ecce Moyses, ecce Elias jam recesserunt in nube postquam ei testimonium dederunt, ipse manet solus Legislator, solus Finis legis & Prophetarum, solus hominum Redemptor, solus Ecclesie fundator, Doctor Evangelii, Dux caeli, voluntatis meae intencuntius, Majestatis meae legatus, ipsum ergo audite; qui ipsum audit, me audit; qui ipsum spernit, me spernit. Ipsum audite, cuius praedicatione manifestor eius humilitate clarificor, quem legis mysteria praenunciatur, quem Prophetarum oraccerunt, Ipsum audite, qui si minetur penas aternas; potest infligere; si gloriam proponat, potest tribuere; si ad gratiam vos vocet, potest peccata remittere. Ipsum audite, non mundum ad vana & fallacia, non carnem ad turpia, non diabolium ad illicitas voluptates verbis suis & blanditiis illius doctrinae quae de celo est, sincera, casta, humilis, perfecta, luminosa, autem accomodate. Hic est enim de quo scriptum est: *Erant oculi tui videns Praeceptorem tuum, &c.*

1/416 77

2. *Secundo. Dilectus.* Graeca habent, diligibilis, sive amore dignus, *agapitus*, & dilectissimus: Quid ita? Hic est filius nimirum non adoptivus, sed proprius; non aliunde creatus, sed ex me genitus; non de aliena natura factus mihi comparabilis, sed de mea essentia mihi natus aequalis, inquit S. Leo. Dilectissimus ergo & summe diligibilis, quia naturalis filius, quia hominiosus & consubstantialis, quia unicus & unigenitus, quia eius dilectione producit Spiritus S. qui est infinitus amor, & dilectio Patris & Filii.

3. *Tertio, In quo mihi complacui.* In quo requiesco & oblector eximie, in quem omnem meam benevolentiam, omneque beneplacitum meum & voluntatem propensam effudi; quem complacentem & gratissimam hostiam & victimam mihi constitui, ut homines reconciliem mihi; in quem eum intueor, omnem iram & offensionem depono. Deus ergo in Christo sibi complacuit. Tum quia ut filium infinito amore diligit, & in eo totus complacendo requiescit. Tum quia per illum solum placuit illi hominem redimere, & sibi reconciliare. Tum quia in eius obedientia humilitate, sanctitate eximie oblectatus est. Tum denique, quia omnes qui Deo placent, per Christum placent: & qui Christo placent, placent & ipsi. Et nulla est virtus, nulla sanctitas, nulla merita, quae Patri placeant nisi per Christum; & eius merita. In ipso praedestinati, dilecti, sanctificati, glorificati sunt fideles electi, Patriarchae & Prophetae, Apostoli & Martyres, Confessores & Virgines.

4. *Quarto, Ipsum audite.* Quasi dicat: Ipsum auctore, ipsi credite, ipsi obedite. Ipsum vobis ut Praeceptorem adsigno, ut loquentem audiatis, audientes fidem adhibeatis, credentes obediat. Ipse est. Vita, ipsum audite; quia non potest promereri nisi verba vitae. Ipse est. Veritas, ergo oportet vos si firmissime credere. Ipse est. Via, sequimini eum & obedite; non enim aliud est iter vitae, nec potestis per aliam viam ad me pertinere, Ipsum audite, non Moysen umbras legis docentem,

Tu aeternae Pater, qui filium tuum dilectissimum in monte nobis exhibuisti Transfiguratum, solus instar fulgidum; illumque inter Moysen & Eliam apparere voluisti, & toto Orbi Doctorem audendum proposuisti, testimonium ei nube & voce caelesti exhibedo. Da ut respicemus illam gloriam, cuius specimen in Thabor exhibuit, ad illam caelestem voluptatem, cuius stillam Petrus gustavit. Excita in nobis fervens desiderium tibi fieri videnti, & illumina corda nostra, ut quaramus quae fuissemus, & terrenis affectibus depositis, illum audiamus, illi eradamus, illi obediamus, illum sequamur qui est veritas, via, & vita, qui in montem nos vult secum ducere, & nobis notas facere vias vitae. Ita fac ut audiamus illum in hoc tempore, ut audire & videre mereamur tota aeternitate, quando audient electi: tui ineffabilia verba, quae non licet homini loqui, & videbunt discussa omni caligine lumine de lumine illuminans mirabiliter a montibus aeternis, dum turbabuntur insipientes corde in tartarea valle.

DOMINICA III. QUADRAG.

Erat Iesus eiciens demonium, & illud erat mutum. Luc. 13.

LECT. 10
Tripar.
PANSI,
Christi
mutum
Damon d
eiecit.

Requenter sacrae nobis scripturae insinuant Christum Dominum ad hoc in hunc mundum venisse, ut bellum iniret contra daemones, qui hominem primum per peccatum supplantaverat, & genus humanum multis vinculis irretitum exinde tecebat, & aequa tyrannide opprimebat. Explicite

id apert

id aperit S. Joann. *Quis facit peccatum, ex diabolo est, quoniam ab initio diabolus peccat. In hoc apparuit filius Dei, ut dissolvat opera diaboli.* Quasi dicat: Sicut qui iustus est, & vivit iuste, ex Deo natus est, & de familia eius censetur, ob semen divinae gratiae in eo manens: ita è contra, qui facit peccatum, ex diabolo natus censetur, & de eius familia ac proleptia reputatur, ob semen pessimum suggestionis pravae, quod ab eo suscipit, per quod peccatum in ipso generatur. Omne etenim peccatum à diabolo est, quoniam ab initio peccat. Ab initio scilicet creationis suae mox se Deo rebellem fecit, & peccandi initium & exemplum statim Adae & eius posteritati dedit: exinde etiam in suo peccato ac rebellionem perseverat, colligatque quibusdam velut vinculis omnes quos ad peccatum potest pertrahere, ut secum perseveret, Deo rebelles. Sed ad hoc apparuit in carne filius Dei, ut dissolvat & vincula & opera diaboli, praedamque eripiat, suos sibi vendicans. Propterea Prophetae Isaac praedicitur nomen eius futurum: *Aecolora spolia detrahens, festina praedari;* iubeturque sumere librum grandem, in quo hoc nomen scribat. Sed quare ad hoc liber grandis requiritur? Quia nimirum licet hoc nomen paucis verbis exprimeretur, tamen multa mysteria continebat, omnes scilicet victorias, quas contra diabolum reportaturus erat. Quapropter ut ostenderet hoc nomen non esse inane, mox voluit ab infantia peragere officii sui partes nomine isto indicatas. Jamque ex eo tempore verum fuit: *Erat Iesus ejiciens demonium, & illud erat mutum.* Sic obmutescere fecit nascens oracula demonum in suis idolis respondentium, & homines demerantium, ac decipientium. Cum Augustus oblato sacrificio interrogasset Pythiam Apollinem, quis post se imperium administraturus foret; obtulit oraculum. Cum vero urgetet causam, in hunc modum responsum accepit:

Me puer Hebraeus Divus; Deus ipse gubernans, Cedere sede iubet, istisq; remissis ad Orcum. Aris ergo debinc tactus absecisso nostris.

Idem etiam de Christo verum est illud. *Delatatur insans ab ubere super saramine aspidis, & in cavernam reguli, qui ablatus fuerit, mittet manum suam.* An non Christus insans, cum jam Virginis adhuc ubera sugeret, in cavernas serpentis infernalis manum mittebat, ut serpentem extraheret, & locum sibi vendicaret? Quid sunt corda Reguli & Basilisci, sive serpentis tartarei, nisi corda iniquorum? Christus illic manum suam misit ad huc puer, ut aspidem & serpentem ejiceret, dum Reges & Pastores ad fidem adduxit, & ad sua cubacula: dum in Aegypto vim demonis elisit, & idola confregit jam praedam inchoans, quam nomen prophetae sua iudicium praerebat. Ergo Ie-

sus demonium ejiciens, sive dum ageret in Virginis adhuc ubero, sive dum jaceret in praesepio, sive dum offerretur in templo, sive dum exul ageret in Aegypto, sive dum postea doceret & conversatur in mundo, sive dum moritur & pendet in patibulo. Unde morti appropinquans pronuntiat: *Nunc Princeps huius mundi ejiciet me foras, ego si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum.* Haec fuit potestas pueri nascens, & Crucifixi moriens, alligare posse fortem, vala ejus diripere, superbiam ipsius conterere, elidere fortitudinem, & fugare contremiscentem: *Egradietur diabolus ante pedes ejus,* dicebat Abacuc Propheta de Christo, *ante faciem ejus ibit mors.* Necdum ipse brachia poterat movere in praesepio, confixa postea crantilla in patibulo, & tamen dissolvit opera diaboli. Quanam opera illius, nisi peccatum & mors? Mox ergo fuit ipse ante pedes ejus, praescitans illum qui poterat facere potentiam in brachio suo; quia in cornibus praesepii & Crucis abscondita erat fortitudo ejus. In cruce *scissus, & mensus est terram,* brachiis extensis, tamquam haereditatem scilicet ad se pertinentem, è qua demon ejiciendus erat iniquus possessor & usurpator.

Porro is qui in natiuitate, in matura aetate, in vita & morte erat ejiciens demonium, imò qui statim à prima creatione è caelo illud eiecerat. *Videbam Satanam tamquam fulgur de caelo cadentem;* ipse inquam; etiam post mortem usque hodie ejiciens est demonium, dum ex animis & corporibus hominum illud expellit per sui nominis invocationem, per Sanctorum intercessionem, per auctoritatem Apostolorum & eorum successorum, Sacerdotibus & exorcistis concessam. Immo adhuc nostro saeculo verificatum illud fuit: *In cavernam reguli, qui ablatus fuerit, mittet manum suam;* nam teste Turcellino in vita S. Xaverii, lib. 2. cap. 6. mittebat ille pueros in India agens, qui fidem Christi docerent parentes & vicinos: idolaque eorum pueri hi demolebantur, atque per crucem & pias preces infirmos curabant, & demones ab eorum gremio expellebant.

Advertendum autem demonium tribus modis hominem dici posse occupare, vel possidere. *Primus est, cum solam animam possidet demon, potestatem quandam in eam habens per peccatum.* Sic de Juda dicitur: *Pest buccellam introivit in eum Satanus;* quadam speciali ratione in eum tunc introisse dicitur, & potestatem accepisse; quia totum cor suum demoni praebuit, cum adverteret se indicio buccellae declaratum. Exacerbatus enim fuit, & animum prorsus obfirmavit, ad perficiendum quod statuerat. Sic omnis qui per peccatum Spiritum Sanctum deserit, demoni jus quoddam dat in animam suam, quia *quis facit peccatum, servum est peccati,* servusque diaboli, qui

Joan. 124

Abac. 4

Abac. 5

Luc. 10

Demon
trius
modis
hominem
occupat.
Joan. 11

peccatoribus, quod antea eis abfuit Urgetur dicere quid illud foret; Dixit: *Abfuit eis verecundiam dum peccarent, reddo eis, ut nunc a confessione deterreantur.* Dicimus vero his idem quod Sapiens: *Ne confundaris pro anima tua dicere verum, est enim confusio adducens peccatum, & est confusio adducens gloriam.* Confusio quae impedit peccati confessionem, aeternam adducit confusioem. Confusio ex peccatorum confessione enascens, peccatum praeteritum tegit, & a futuris protegit. *Secundum* impedimentum est timor. Timent enim quidam ne gravis eis poenitentia imponatur, aut ne restitutio praecipitur, aut ne reconciliatio cum inimicis jubeatur; ideoque tacent peccata odii, aut injustitiae, & tenet eos daemonium mutum. Sed his dicimus. *Qui times pruinae, irruat super ipsum nix.* Volentes vitare minus incommodum, incidunt in incommodum inextricabile malae peccatae confessionis, & in periculum aeternae salutis. *Haec* ubi Leviathan, *serpentem videm, serpentem tortuosum.* Ideo vero voco daemonei qui eos possidet, *serpentem videm, sive serpentem* concludentem, quia instat ferrei veritatis concludit & obstruit eis cor ne contritionem eliciant, os ne confessionem reddant, bursum ne restitutionem faciant. Voco etiam *tortuosum serpentem*, quia mire eos suis spiribus involvit, nec obstruunt licet manu perit Confessarii educi potest. O quam multis hoc contingit! *Tertium* impedimentum est spes. Quia aliqui dum sperant quaedam in hoc saeculo, nec putant se adepturos, si quales sint innovescat, etiam in confessione pravitatem suam abscondunt, ut pie viventes habeantur. Sed vix peccatori terram ingrediens duabus viis. Vix illi, qui nequitur *se humilitat & interiora eius plena sunt doli.* Vix illi qui ut opinionem sibi bonam conciliet apud suos Pastores, vel Confessarios, a quibus commendari sperant, anima statum silent, a daemone muto occupati. *Quartum* impedimentum est desperatio melioris vitae. Quidam enim negligunt confessionem, quia nolunt a peccatis abstinere, & quodammodo desperant se id posse. Hi injurii sunt gratiae Dei, dum huic pessima spiritus maligni succumbunt tentationi. Sed de his quatuor impedimentis, quae a daemone muto provenire censentur, fuse dixi in Candelabro mystico, Tract. 5. Lect. 8. Poterit ex ibidem didici Pastor hic oportuna proferre, ut excitet plebem ad integram peccatorum confessionem. Cum vero multa possint exempla de daemone impediendo confessionem in aeternam perniciem impudentium hic afferri; petranseo, quia passim occurrunt. Unicum tamen subijcio.

In Italiae quadam civitate nobilis erat femina quae exterius sancta reputabatur, elemosinis & orationi decida Moriens reliquit filiam valde piam, quae quotidie particularem pro matre fundebat orationem. Post aliquot hebdomadas domi sola exi-

stans, circa ostium vidit monstrum horribile, habens speciem porci excoriati, ignem & fetorem spirantis. Territa admodum hac visione, ad fenestram currit, ut se ex illa praecipitet vel demittat; sed hanc vocem audit. *Siste gradum, o filia! sum infelix mater tua: cheu! non obstante vita, qua irreprehensibilis videbatur, aeterna sum obnoxia damnationi, ob peccata enormia cum Patre tuo commissis. Et quia nunquam ausa fui confiteri, frustra praes pro me fundam.* Haec audiens filia, confertata est; animam tamen tandem relinens, & sibi a Deo hanc visionem permittam considerans ad instructionem suam, interrogat cum fetu matrem, qualia sint inferni supplicia. Cui illa respondet: *Privationem visionis divinae inter omnia maximum esse supplicium; deinde inter maxima esse apprehensionem illam qua considerant damnati se nunquam liberandos. Addit denique exercitium damnatorum consistere in blasphemis continuis & maledictione divinae iustitiae. His dictis aliquos latens faciens per scamma, arca, cubilia, impreflit ibidem instat ferri candentis vestigia cum fectore grandi, & illico in infernum a demonibus transferri visa est. Filia tota conterrita, tota afflicta, obstrat fores domus, Ecclesiamque adit, ut consulat super haec Civitatis Concionatorem, qui tota ibi quadragesima conciones tunc habebat. Cui cum rem totam pandisset, transfert se ipse in locum; vestigia videt, perferit ferretorem, nova benedictione locum sacrat. Exinde dedit ei filia licentiam publice haec enunciandi: quod saepe magno fecit cum fructu. Hic Concionator nominatur P. Damianus Cremonensis.*

Postremo dicamus. Sicut in aliquibus est daemone muto, ita e contra in aliis reperitur *Daemone muto loquax.* Unde quod eundem daemone muto loquax dicit Christus, Marcus. & Luc. 4. *Obmutescite, & exi, quae ex idem his dici convenit. Qui autem sunt hi daemone muto nimis loquax habentes? In primis illi qui multiloquio vacant, sicque peccatum peccato cummulant De quibus. Homo sapiens tacebit usque ad ultimum tempus, inscius autem & imprudens non servabitur qui tempus.* Viti sancti scientes quia sermo hominis Eccl. 20. plerumque peccato adiunctus est, vel vana & o. 3. Offic. 6. titiosa, vel etiam nociva effluens, silentium adamarunt; initium enim humani erroris sermo fuit hominis. Unde S. Ambrosius monet: *Alliga sermonem tuum ne luxuriet, ne lasciviat, & multiloquio peccata sibi colligat. Sic restrictus, & ripa suis coarctatur, cito letum colligit annis exundans.* Antiqui Patres conformiter docent multiloquium a daemone instigante ortum habere, & cordis devotionem extinguere. Unde S. Antiochus hom. 102. de silentio, sic ait: *Immoderata & effranta prolatio, qua periclitatur mentis tranquillitas, non solum operationem spirituales lenescere facit & desidero, sed & molestissimo daemone a cordis mancipat illam.*

2. Daemone

Exemplum horrendum.

2. *Detractiones* Dæmonium loquax habent qui detractionibus affuecunt & susurrantibus; in tallum enim dæmon ludit ore, sicut & in audientium aure.

Proo. 6. Hinc seminantur stimuli, oriuntur rixæ, accenduntur facies odiorum, pax extinguitur cordium. Quapropter inter ea que maxime odit Dominus, enunciat sapiens: *Linguam profertentem mendacia, & eum qui inter fratres seminat discordias.* Utrique detractores & susurrones demonis sunt membra & instrumenta; per illos agit & loquitur ille qui primus fuit author discordiæ, qui primus pacem turbavit in cælo inter Angelos & DEUM, in paradiso inter DEUM & hominem, in mundo inter fratrem & fratrem, inter Cain & Abelem.

Eccl. 28. Merito ergo ab illo possideri dicuntur. Merito queritur: *Susurro & bilingua malicius, multos enim turbavit pacem habentes.* Qui susurro est, etiam bilinguis dicitur tum quia modo verum, modo falsum eloquitur, tum quia aliud in occulto, aliud in manifesto pronunciat, tum quia modo lingua ungit, modo eam commutans pungit. Propterea maledictus est, maledictione proximi dignus, maledictioneque Dei in præsentis & futuro; cum pacem turbet que à Deo est, & tamquam turbulentus dæmon omnia pervertat. Ut vero agnoscamus quomodo hi detractores, susurrones, calumniatores, à dæmonio in anima possideantur, voluit, quandoque Deus exterius eos post calumnias etiam corporaliter à dæmone possideri. Audi aliquot hujus rei exempla hic opportuna.

S. Gregorius Agrigentinus Episcopus à Sabino & Crecentio calumniatoribus coram Synodo Romano 150. Patrum accensatus fuit de stupro cù Eudocia puella, adductis 110. testibus. Ille sublimi voce illud Psalmi ingeminat: *Insuperaverunt in me testes iniqui, qui ignorabant objecerunt mihi, responderunt mala pro bono.* Statim vero puella à dæmone coacta est, & ad pedes ejus concidit. Gregorius Satanam è puella egredi jubet, & verum fateri, manique apprehensam erigit. Illa mox falsa est se à Sabino & Crecentio manibus induciam, ut falso Gregorium accusaret. Gregorius coram Synodo pro testibus & actoribus intercessit, & pacem illis impetravit. Qua concessa, statim tenebræ magnæ obortæ sunt, & testium alii utraque genâ, alii alera nigri apparuerunt. Sabino autem & Crecentio labia atro colore infecta sunt, qui nunquam postea elui potuit. Surius 23. Novem. c. 50. vitæ ejus.

S. Maurus Abbas oratione & signo crucis clericum qui cementariæ arti præerat collisum fantati reddiderat: quidam vero illius artis operam detrabere ei ceperunt, & dicere, cum prava cupiditate ductum, non religionis gratia, relicto priore Monasterio, ad illas oras venisset, & præstitis non divina virtute res admirandas gerere. Cum hæc inter se fermocinarentur, ut in odium viri sancti conerant sese mutuo; res ex illis à maligno dæmone & vestigio luere correpti, & tanta crudelitate dil-

cerpti, ut unus animam cum lugubri ejulatu exhalaret. Hoc audiens Beatus Maurus, mox cum lachrymis ad Sancti Martini oratorium contendit; ubi tribus horis in oratione peractis, ad miseros illos accessit, & edito signo crucis, ait: *Filius Dei qui à serpentibus sua calcandi super serpentes potestatem dedit, ab hac dæmoniaca vexatione vos absolvat.* Cumque illi dentibus & oculis furor emspirarent, digitos utriusque manus in illorum ora misit, & statim dæmones fostore relicto ventris egestione fugati sunt. Tertium vero vitæ sanctum, sacrificio oblato, & aliis orationibus etiam vitæ restituit. Surius Januar. 15. Audi & aliud.

Paphnatio invidens quidam ex fratribus, cum juvenis foret sanctissimus, dolose Hidorio Monasterii Praefecto conquestus est. Codicem sibi ereptum, rogans ut in cellis singulis queratur. Tres seniores ad id designati, repererunt tandem in cella Paphnati sub palmarum plectis ubi invidus illum abdidit. Patam ergo id proditur in Ecclesia, ubi omnes convenerunt. Paphnati licet innocens non se purgat, sed satisfactionem sese subjicit, ad hinc Ecclesiæ duabus hebdomadis noxam deprecans. His elapsis, à saevo dæmone invidus ille immaniter divexatur; nec ab ullo seniorum ejici potuit, quia Paphnatio Deus id reservarat, cui calumnia structa erat. Oratione ergo Paphnati dæmonem exturbavit, & invidiam fratris opem suam deprecantis sic sanavit Cassianus Collat. 18. cap. 15.

Pater ergo in his viris sanctis, quomodo per eos Jesus erat ejiciens dæmonium, quod non erat nutum, sed loquax nimis in illis detractoribus, susurrantibus, calumniatoribus. Et quidem dæmonium primo eorum animas occuparat, mox vero in pecuniam etiam corpora divexavit iusto Dei iudicio.

3. Dæmonium loquax habent jurantes, pejerantes, lingua sua blasphemias ejaculantes, quales erant hi Pharisei dicentes: *In Principe dæmoniorum ejicit dæmonia.* Tales etiam sunt qui pre iracundia se aliosque diris devotent, & nonnulli diabolum in ore habent, qui eorum & linguam & animam in convivio, in maledictione: in execratione commover. Hos etiam quandoque dæmon corporaliter in pecuniam criminis & execrandæ consuetudinis divexare à Deo permittitur, ut ex variis iustorum consilii.

4. Dæmonium loquax habent, qui sermonibus turpibus & obscenis delebantur cantionesque impudicas modulantur, ut ad turpia illicent audientium animos. O quam multos reperire est ab hoc dæmonio possessos inter juvenes dissolutos! Linguam utriusque serpentis, linguam dæmoniacam ad decipiendum & illestandu castas puellas, & ad petri abendum eas ad naufragium castitatis: *Orumpunt enim in mores bonos colloquia prava.* Sicut Satan per linguam serpentis Evam seducit.

Psalm. 126. *Resurrexerunt in me testes iniqui, qui ignorabant objecerunt mihi, responderunt mala pro bono.*

Detractiones. *Proo. 6.*

3. *Jurantes*

4. *Turpi loqui.*

Cor. 13.

& venenum ei infudit, sic & ipsi operante demone loquax Evæ filias decipiunt, & illas, secum perducunt. O demonium pessimum! Exi ab eis, & obmutescere, jubente Christo castitatis auctore.

Hic perit omnes demonium loquax habentes, dum ad poenitentiam tribunal accedunt, obmutescunt; demonium tunc mutum eos possidet, quia nesciunt se accusare de detractionibus & susurrationibus, de juramentis & calumniis, de maledictionibus & injuriis prolatis in proximum, de blasphemis in Deum, de impuris & scandalosis verbis; imò conantur hæc omnia excusare, & Levitanti ascribere, sicque nullas crebro faciunt confessiones.

5. **Hæretici** Dæmonium loquax habent hæretici, qui impia doctrina veritati obnituntur, simplicesque fideles verbosa facundia decipere percontant. Immo adeo à loquaci demone possidentur, ut linguam suam venenatam exerant contra Deum, columbæque. Ipsi enim participant de illo demone he-

13. **Apoc.** *Datum est ei et loquens magna, & aperuit os suum in blasphemiam ad Deum, blasphemare nomen ejus, & tabernaculum ejus, & eos qui in caelo habitant. Aperit enim os contra Deum, facientes eum auctorem peccati; contra ejus tabernaculum, id est contra Euchaistiam, contra Virginem Mariam, contra Ecclesiam, denique contra ipsos cælestes.*

Cum Lutherus adhuc Erfordiae in Conventu Augustinianorum ageret, & hæc Dominica Quadragesima Evangelium istud decantaretur in templo: *Erat Jesus ejiciens demonium, & illud erat mutum; illic istam amentis & à demone possessi se in terra volutans, contenta voce exclamare coepit: Non sum ego, Non sum ego.* Utique demonium in ipso erat, sed non mutum, quia vox ejus impia eum doctrina venenata variis Orbis Provinciis erat pervasura, & defectionem à vera Christi fide multis perfusurura. Unde illi pessimum dicere idem quod S. Paulus Elima Mago Proconsulem Sergium Paulum à veritate avertere conanti. *O plene omni dolo*

13. **Act.** *& omni fallacia sui diaboli, inimice omnia justitia, non desino subvertere vias Domini rectas: & nunc accedens Domini super te, & eris cæcus.* Ad tempus cæcus est. Cæcus est corpore Elias, ita pronunciantem Paulo: in æternum autem cæcus effectus est mente Lutherus, qui noluit esse mutus, ita decernente Domino. Et jugiter manus Domini percurrens super illum erit, quia hic digitum Dei ejicientem demonia attendere nolit.

Hæresis comparatur ranæ. Existimant quoque nonnulli ipsum designatum fuisse, ubi dicitur: *Et vidi prodire de ore draconis, & de ore bestie, & de ore Pseudoprophetae spiritus tres immundus in modum ranarum.* Tres enim ranæ re-

16. **Apoc.** *Et indicant tres sectas quæ à Luthero & Lutheranis promanarunt. Prima est Anabaptistarum, quorum parens fuit Rotmannus antea Lutheranus. Secunda est Sacramentarium, quorum auctor fuit Carolostadius, à quo Zvinglius & Calvinus orti sunt. Tertia est Protestantium, quorum Dux*

fuit Melancthon. Ranæ autem comparatur hæresis, ob immunditiam, ob loquacitatem, ob contumaciam & importunitatem. Ranæ enim obsecrante, loquaces, obstrepere, continuum edunt clamore, loquax hæreticarum & Pseudopropheta, qui multos convocat ad obstitendum, & obstitendum Christo: sed inefficaci id est consilio, quia tandem eos qui ad prælium & conspirationem convocati sunt, disperdere solet Deus & excindere. Quapropter ibidem etiam subditur: *Sunt spiritus demoniorum facientes signa, & procedunt congregare Reges in prælium, ad diem magnum omnipotentis Dei.*

EADEM DOMINICA.

Liber II. triplicita.

In Beelzebub Principe demoniorum ejicit demonia, &c. Luc. 13.

Turbæ ex pietate sequentes Dominum admittuntur, ejectione demonio muto, surdo, caeco, virtutis divina: opus hic agnoscitentes, dum cæcus videt, dum surdus audit, dum mutus loquitur & Deum glorificat, dum possessus à demone liberatur, & Christi Liberatoris sui se subjicit virtuti. Utrique *Dignus Dei hic; & miratio dextera excelsi.* Interim Scribæ & Pharisei, qui tantum miraculam negare ob-evidentiam non poterant, impervicillissima & perfidissima interpretatione conantur illud evertere & contemnere, dicentes: *In Beelzebub Principe demoniorum ejicit demonia.* Judicium istud temerarium & execrabilis interpretatio de radice procedit odii & invidia. Solet enim cor invidia infectum omne alterius bonum opus vituperare. Si humilitati vacat, vitem & abjectum reputat: si pius est, dicit hypocritam; si abstimens, vocat avarum; si patiens, pusillanimitatem æstimat & ignavum. *Vide fusi de judicio temerario que tractavi in Horto Pass. tom. 3. tract. 4. lect. 35. curia ibi dicta huc referri possunt.* Itaque hoc invidia innatum est, pessime de aliis judicare. Sic ab initio sæculi invidus Cain male judicat de Abel, Esau de Jacob, fratres de Joseph, Saul de Davide, Phariseis similiter quequid in Christo divinum erat & sublime displicet, nam frequenter de Christo dixerunt, demonium habere, cum divinam deberent in ipso agnoscere potestatem. *Qui*

Simila.

agnitudine male affectus est, etiam cibum optimum in venenum convertit: sic illi passione invidiae agri & indispolti mortem inde eliciunt, unde alii eliciunt sanitatem. Ex eodem flore fugit araneus, fugit & apis; araneus in virus convertit, & apis in mel & favum. Sic ex istis Salvatoris dictis & factis, boni in melius proficiebant, sicut illa mulier quæ exclamabat: *Beatus venter qui te portavit, &c.* Alii vero reprobi in pectus Luc. II. ibant, sicut hi blasphemantes. Similiter cum Christus

Hæresis comparatur ranæ. **Apoc. 16.** **Stephanus** **Lucia** **concord.** **Luthera.**